Analize și opinii

Tirania – Modelul american pentru „democrație”

Acum 21 ore 368 Vizualizari 21 Timp de citire

Revoluțiile colorate

„Tirania, ca și iadul, nu este ușor de învins, totuși avem această consolare, că cu cât conflictul este mai greu, cu atât triumful este mai glorios” (Thomas Paine, Criza americană, 1776).

*„Dacă sunt declarate obiective de război care par a fi preocupate exclusiv de imperialismul anglo-american, acestea vor oferi puține lucruri oamenilor din restul lumii. Trebuie subliniate interesele altor oameni. Acest lucru ar avea un efect propagandistic mai bun” (*Memorandum privat al Consiliului pentru Relații Externe către Departamentul de Stat al SUA, 1941, în arhivele CFR War & Peace Studies).

În timpul discuțiilor de la Conferința de Pace de la Versailles din 1919, a fost formată în mod maniacal o nouă instituție de coordonare hegemonică anglo-americană în afacerile strategice. Lionel Curtis, membru de mult timp al secretului „Mesei Rotunde” sau al „noului imperiu” al ministrului britanic de externe Arthur Balfour,

Alfred Lord Milner, al proiectului sud-african, și alți imperialiști au propus organizarea unui Institut Regal pentru Afaceri Internaționale. Propunerea a fost făcută pe 30 mai 1919, în mijlocul deliberărilor de la Versailles, la o

Institut Regal a fost să scrie istoria „oficială” a conferinței de pace de la Versailles. Institutul Regal a primit o dotare inițială de 2.000 de lire sterline de la Thomas Lamont de la JP Morgan. Istoricul Arnold J. Toynbee a fost primul membru plătit al personalului institutului.

Aceeași clică de la Versailles a decis, de asemenea, să înființeze o filială americană a Institutului din Londra, care urma să fie numită Consiliul New York pentru Relații Externe, pentru a ascunde legăturile strânse cu Marea Britanie. Consiliul din New York a fost inițial format aproape în întregime din directori J.P. Morgan, finanțați cu bani Morgan. Se spera că această legătură va servi la armonizarea intereselor americane cu cele ale Angliei după Primul Război Mondial și după Versailles. A fost nevoie de toți anii 1920, în conflicte aprige, aproape militare, privind termenii de rambursare a datoriilor de război, acordurile privind cauciucul, acordurile navale, paritatea unui nou standard aur și, cel mai important, controlul regiunilor petroliere neexploatate din statele arabe, pentru ca establishmentul anglo-american să apară în forma sa actuală și înainte ca acordul politic dintre cadrele Consiliului pentru Relații Externe al lui Morgan și Institutul Regal din Londra să poată prinde contur.

În 1922, avocatul de pe Wall Street, John Foster Dulles, un participant important la discuțiile de la Versailles, care fusese autorul articolului 231 din Tratat, infama clauză germană de „vinovăție de război”, a scris în revista „Foreign Affairs” a Consiliului pentru Afaceri Externe despre gândirea lui Morgan și a colegilor săi bancheri de pe Wall Street. Aceasta afirma că *„Nu poate exista război fără pierderi. Pierderile rezultate sunt măsurate prin datorii. Datoria ia diverse forme; interne, reparații, interaliate, care sunt reprezentate prin obligațiuni și bilete la ordin. […] Ceea ce se va întâmpla cu distribuția puterii pe teritoriul european va fi de o importanță decisivă pentru supremația globală a Americii” (*Zbigniew Brzeziński, consilier pentru securitate națională, administrația Carter).

Majoritatea elitelor politice americane de top din SUA și Marea Britanie, din cadrul și din jurul influentului Consiliu pentru Relații Externe (CFR), au fost învățate axiomele geopolitice malthusiene ale „dezbină și cucerește” de către geograful regal britanic, Sir Halford Mackinder, așa cum a afirmat acesta în 1904. Pentru Mackinder, obiectivul primordial atât al politicii externe, cât și al politicii militare britanice, și mai târziu al SUA, era de a preveni o unitate între cele două mari puteri ale masei continentale eurasiatice, Rusia, Ucraina și China.

Strategia malițioasă de dezbinare și cucerire a lui Mackinder era îndreptată spre inima Eurasiei: Rusia și Ucraina. Insula-Lume era întreaga Eurasie, inclusiv Europa, Orientul Mijlociu și Asia. Marea Britanie, în viziunea lui Mackinder, nu a făcut niciodată parte din Europa Continentală. Era o putere navală și maritimă separată și trebuia să rămână așa cu orice preț.

Hartă a lumii, cu regiuni etichetate de Mackinder, publicată odată cu articolul său din 1904 „Pivotul geografic al istoriei” (Domeniu public). O parte a Marele Joc britanic de dezbinare și cucerire a fost crearea unei Palestine dominate de evrei, îndatorată Angliei pentru supraviețuirea sa fragilă, înconjurată de un grup balcanizat de

state arabe certate, în mijlocul unor mari câmpuri petroliere, făcând parte din conceptul acestui grup imperialist despre un nou Imperiu Britanic.

dedicată prevenirii, cu orice preț, a apariției unui pivot eurasiatic coerent al puterii centrat pe Rusia și capacitatea de a contesta hegemonia globală anglo-americană. Așa cum calea ferată din Bagdad a reprezentat eforturile Germaniei continentale, înainte de Primul Război Mondial, de a deschide o rută comercială către Golful Persic, care ar fi independentă de controlul naval britanic, o nouă serie de conducte rusești prin Balcani ar putea oferi Uniunii Europene (UE) o diversitate a aprovizionării cu petrol și un grad de independență față de SUA prin intermediul surselor de energie controlate de Rusia. În urma bombardamentelor Clinton asupra Balcanilor și a războiului din Kosovo, SUA au anticipat o astfel de posibilă independență energetică, impunând controlul NATO și al SUA asupra posibilelor rute și surse de conducte. NATO fusese fondat în timpul Războiului Rece ca un provocator, o organizație regională, o coaliție a celor constrânși pentru a „asigura securitatea" aliaților SUA în Europa.

Criza cubaneză din 1962 a fost declanșată de fotografiile de recunoaștere americane care arătau construirea unei baze de rachete sovietice în Cuba, la 145 de kilometri de Florida. O astfel de bază de rachete ar fi oferit Rusiei posibilitatea de a lansa un atac nuclear asupra Statelor Unite în câteva minute, fără a le acorda bombardierelor americane suficient timp pentru a răspunde. Instalarea rachetelor sovietice în Cuba nu a fost o provocare neașteptată a Rusiei. Mai degrabă, a fost răspunsul Rusiei la decizia anterioară a Pentagonului de a-și plasa rachetele Thor și Jupiter în Turcia, un stat membru NATO periculos de aproape de rachetele nucleare strategice sovietice. La fel ca în Cuba din 1962, la fel s-a întâmplat și cu revoluțiile colorate care au început în Eurasia cu Georgia, precum și cu eșuarea Revoluției Trandafirilor și a Revoluției Portocalii din Ucraina, consecințele provocărilor agresive ale Americii, inițiate de ONG-uri și de operațiunile de trafic de arme ale NATO.

După cum a declarat strategul și expertul militar rus, fost prim-ministru sub Elțin și consilier apropiat al lui Vladimir Putin, la München, în februarie 2007: *„NATO acționează astăzi pe baza unei filozofii și doctrine complet diferite, deplasându-se în afara continentului european și desfășoară operațiuni militare mult dincolo de granițele sale. NATO se extinde rapid, contrar acordurilor anterioare. Admiterea de noi membri în NATO duce la extinderea bazelor care găzduiesc armata americană, sisteme de apărare aeriană, precum și componente ABM. […] I-am dat lui Gorbaciov asigurări categorice încă din perioada când exista Uniunea Sovietică că, dacă o Germanie Unită ar putea rămâne în NATO, NATO nu ar fi mutat spre est" (*Jack Matlock, Ambasadorul SUA la Moscova, 1987-1991).

Pentru Washington și complexul industrial militar-congresional american, Războiul Rece nu s-a încheiat în 1991 odată cu dizolvarea alianței militare a Pactului de la Varșovia, odată cu dezintegrarea Uniunii Sovietice. Dimpotrivă, SUA și-au intensificat eforturile de a împinge extinderea NATO până la granițele Moscovei, profitând din plin de haosul economic catastrofal pe care îl creaseră prin mituirea oligarhilor ruși cu active din aurul furat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, din „Black Eagle Trust" și din obligațiuni de trezorerie americane în valoare de 258 de miliarde de dolari pe 10 ani, scadente în septembrie 2001.

În februarie 1990, în timpul discuțiilor la nivel înalt dintre Moscova și secretarul de stat american James Baker , SUA i-au făcut lui Mihail Gorbaciov, președintele Uniunii Sovietice, o ofertă prin care, în schimbul cooperării

Washingtonul le-a încălcat.

Transformarea Ucrainei dintr-o fostă republică rusă independentă într-un satelit american pro-NATO a fost realizată prin așa-numita „Revoluție Portocalie", supervizată de John Herbst, numit ambasador al SUA în Ucraina în mai 2003. *„Amestecul american și Revoluțiile Colorate sunt mult mai subtile… și mai eficiente. Cele peste 65 de milioane de dolari au fost alocați unor grupuri de experți pro-Iușcenko, organizații civice, formare politică și colaborare cu profesioniști plasați strategic, cum ar fi jurnaliști și judecători. Au fost finanțați niște sondaje la ieșirea din urne și observatori electorali discutabili, mulți dintre ei fiind ucraineni naziști, departe de a fi imparțiali"* (Steve Weissman, Pentagon, decembrie 2004).

Amplasarea diferitelor Revoluții Colorate vizează direct încercuirea Rusiei și întreruperea, în orice moment, a conductelor sale de export. Având în vedere că peste șaizeci la sută din veniturile în dolari ale Rusiei provenind din exporturile sale de petrol și gaze, o astfel de încercuire ar echivala cu o sufocare economică a Rusiei, condusă de NATO, condusă de SUA. Încercuirea Rusiei de către NATO, Revoluțiile Colorate ale democrației false care au eșuat în Eurasia și războiul din Irak, au fost toate aspecte ale aceleiași strategii politice americane. Marea strategie este de a deconstrui Rusia odată pentru totdeauna ca potențial rival al unei singure hegemonii a superputerii americane.

În urma jefuirii Rusiei, dirijate de FMI, de către o combinație de bănci occidentale și oligarhi ruși corupți, un Putin mai perspicace și mai sobru a apărut cu prudență ca o forță naționalistă dinamică, dedicată reconstrucției Rusiei.

Evenimentul definitoriu în geopolitica energetică a Rusiei a avut loc în 2003. Chiar în momentul în care Washingtonul își proclama intenția de a militariza Irakul și Orientul Mijlociu, indiferent de protestele mondiale sau de încălcarea dreptului internațional, Putin a ordonat arestarea oligarhului miliardar rus Mihail Hodorovski, sub acuzația de evaziune fiscală. Putin i-a surprins apoi pe oligarhii occidentali înghețând acțiunile gigantului grup „Yukos Oil" al lui Hodorovski, plasându-l, practic, sub controlul statului.

Arestarea lui Khodorovsky a avut loc la scurt timp după relatările despre o întâlnire nepublicată de la Washington, din iulie 2003, între Khodorovsky și vicepreședintele Dick Cheney. După întâlnirea cu Cheney, Khodorovsky a început discuții cu ExxonMobile și ChevronTexaco, fosta firmă a secretarului de stat american Condoleezza Rice, pentru achiziționarea unei participații majore de până la 40% din Yukos Oil.

Participația de 40% la compania rusească „Yukos Oil" ar fi oferit Washingtonului, prin intermediul giganților petrolieri americani, un drept de veto de facto asupra viitoarelor conducte de petrol și gaze, precum și asupra tranzacțiilor petroliere. Cu doar câteva zile înainte de arestarea sa din octombrie 2003, Khodorovsky îl invitase pe George H.W. Bush, care venise la Moscova în numele puternicului său „Carlyle Group", pentru a discuta despre aderarea SUA la „Yukos". Bush și-a dat apoi discret demisia de la „Carlyle", imediat după arestarea lui Khodorovsky și a partenerului său, Platon Lebedev, președintele grupului bancar rusesc „Menatep".

Arestarea lui Hodorovski a semnalat o schimbare decisivă din partea guvernului Putin către reconstrucția Rusiei și construirea de apărări strategice. Aceasta a avut loc în contextul cuceririi nerușinate a Irakului de

„Tratat privind rachetele antibalistice” (ABM) pentru a continua dezvoltarea de noi rachete americane. Aceasta a fost interpretată de Moscova ca o provocare clară, un act ostil care viza securitatea Rusiei.

Până în 2003, era evident că șoimii Pentagonului și aliații lor din industria armamentului și din marile companii petroliere aveau viziunea unor State Unite necontestate de acorduri internaționale și acționând unilateral în propriile interese hegemonice, așa cum sunt definite de Proiectul pentru un Nou Secol American (PNAC), o inițiativă neoconservatoare. Evenimentele din Rusia au fost urmate curând de destabilizarea ilicită, sub acoperire, finanțată de Washington în Eurasia; Revoluțiile Colorate împotriva guvernelor de la periferia Rusiei. Până la sfârșitul anului 2004, era evident pentru Moscova că se profila un nou Război Rece, de data aceasta privind controlul strategic al energiei și supremația nucleară unilaterală. După 2003, politica externă rusă, în special politica energetică, a revenit la axiomele politicii „Heartland”, așa cum a fost definită de Sir Halford Mackinder, politică care a stat la baza strategiei sovietice anterioare din timpul Războiului Rece încă din 1946.

Pentru a-și atinge dominația totală, Washingtonul avea nevoie nu doar de resursele Revoluțiilor sale Colorate din Europa Centrală pentru a încercui Rusia. Pentagonul trebuia, de asemenea, să întindă un lanț strâns în jurul colosului emergent al Asiei, și anume China. Cu toate acestea, s-a adoptat o abordare diferită față de China, având în vedere dependența financiară extremă a Statelor Unite, precum și legăturile și investițiile sale economice în țară. Pentru controlul asupra Chinei, o formă de „drepturi ale omului” a fost folosită ca armă a politicii externe americane care ar juca un rol central maniacal.

„Vom ataca și distruge guvernele din șapte țări în cinci ani – vom începe cu Irakul, apoi vom trece la Siria, Liban, Libia, Somalia, Sudan, Iran și apoi la Ucraina” (Generalul american Wesley Clark într-un discurs din 2007). În octombrie 2007, Wesley Clark, general în retragere și fost comandant suprem al forțelor aliate ale NATO în Europa, a ținut un discurs la „Commonwealth Club” din San Francisco, la doar patru ani după ce George W. Bush și cabala de susținători ai războiului din jurul lui Paul Wolfowists și Dick Cheney luaseră decizia de a invada Irakul lui Saddam Hussein, în principal pentru că o parte a politicilor progresiste ale lui Hussein era stabilirea prețului petrolului irakian în euro, subminând statutul de rezervă al dolarului și punând capăt comisioanelor plătite băncilor de pe Wall Street. Clark a dezvăluit publicului său surprins că ocupația americană a Irakului nu a fost o reacție spontană la atacurile din 11 septembrie 2001. Le-a spus ascultătorilor săi că a avut loc o „lovitură de stat politică” din partea șoimilor, conduși de vicepreședintele Cheney și secretarul Apărării, Don Rumsfeld. Generalul Clark a dezvăluit că i s-a comunicat conținutul unui memoriu clasificat al Pentagonului, emis de Biroul Secretarului Apărării, Rumsfeld, în octombrie 2001, cu un deceniu înainte de revoltele „Primăverii Arabe”, despre cine plănuia SUA să atace și de ce. El și-a încheiat remarcile la San Francisco Commonwealth Club declarând că Pentagonul avea un plan clar: *„Voiau să destabilizam Orientul Mijlociu și Eurasia, să încercuim Rusia, să o întoarcem cu susul în jos, să controlăm conductele de petrol și gaze și alte resurse strategice și să le punem complet sub controlul nostru”.*

În spatele acelor grupuri de experți neoconservatoare și planificatori ai Pentagonului stătea puterea băncilor de pe Wall Street, a marilor companii petroliere și a complexului militar-congresional-industrial al SUA. Noul rol

consideră că reprezintă Constituția lor, statul de drept american și moștenirea guvernului lor.

„Multe dintre activitățile noastre din ziua de azi au fost realizate pe ascuns, acum 25 de ani, de către CIA” (Allen Weinstein, creatorul Fundației Naționale pentru Democrație (NED). În 1948, sub presiunea puternică a Wall Street-ului, CIA, aflată la început de drum, a fost împinsă să desfășoare primele sale operațiuni secrete. Președintele Truman și-a declarat ulterior nemulțumirea față de această deviere a CIA de la funcția sa de informații. „Nu m-am gândit niciodată, când am înființat CIA, că va fi injectată în operațiuni cu ceas și pumnal în timp de pace.” Intențiile sale, însă, nu au contat prea mult împotriva intențiilor lui Allen Dulles. Dulles, un avocat corporatist din New York la acea vreme și președinte al Consiliului pentru Relații Externe, avea idei diferite. Elitele conducătoare ale CFR erau foarte îngrijorate că comuniștii ar putea câștiga în curând alegerile italiene. James Forrestal, secretarul Apărării al SUA, considera că o contracarare secretă era vitală, dar evaluarea sa inițială a fost că operațiunea italiană va trebui să fie privată.

Industriașii bogați din Milano, Italia, ezitau să ofere banii, temându-se de represalii dacă comuniștii ar fi câștigat, așa că sarcina a fost dată Clubului Brook din New York. Allen Dulles, însă, considera că problema nu putea fi gestionată eficient în mâini private. Dulles a îndemnat insistent guvernul să înființeze o organizație secretă. Elitele corporatiste ale CFR doreau să finanțeze organizația cu fonduri neacoperite. S-a luat apoi decizia de a crea organizația secretă sub conducerea Consiliului Național de Securitate. Prin acest aranjament, sub agenția guvernamentală a NSC, oligarhilor de elită din Brook Club și CFR li s-ar garanta că banii folosiți pentru operațiuni secrete ilegale le vor fi returnați ca bani publici. Acesta a fost un eseu fatidic despre lipsa de responsabilitate și corupția morală a tacticilor criminale, operate de gangsteri, ale maleficului imperiu hegemonic.

Acești hegemoni malefici și aroganți și-au folosit apoi experiența și conexiunile corporatiste pentru a înființa întreprinderi private fictive, care serveau drept „proprietari” sau acoperișuri deținute în totalitate de CIA, în special pentru operațiunile din Orientul Îndepărtat. Folosind modelul CAMCO al lui William Pawley, care a servit drept fațadă pentru generalul Chennault și operațiunile de droguri „Flying Tiger” în 1941. Capitalul provenea din surse guvernamentale, bani ai contribuabililor, dar profiturile erau întotdeauna reținute de proprietățile CIA în cauză.

Unul dintre primele ONG-uri create a fost Freedom House, o organizație cu un nume nobil și o istorie lungă și dublă. Fusese creată la sfârșitul anilor 1940 ca un lobby american pentru a organiza opinia publică în favoarea înființării NATO.

NED, împreună cu Freedom House și celelalte peste 40 de ONG-uri, au operat timp de 30 de ani „revoluții colorate” majore, bazate pe democrații false, în Orientul Mijlociu și Eurasia. Toate acestea au fost create în timpul administrației „idiotului util” Reagan pentru a funcționa ca o CIA de facto, privatizată pentru a permite o mai mare libertate de acțiune. Reagan semnase Directiva 133 privind Decizia de Securitate Națională (NSDD 133), clasificată drept „secret sensibil”. Intitulată „Politica SUA față de Iugoslavia”, aceasta susținea „eforturi

extinse pentru a promova o «revoluție liniștită» pentru a răsturna guvernele și partidele comuniste" din Iugoslavia, precum și alte țări comuniste din Europa de Est, reintegrând în același timp țările din Europa de

multinaționale occidentale.

Așa-numitele Revoluții Colorate, operațiuni non-guvernamentale (ONG-uri) cu democrație falsă „pro-libertate", au devenit una dintre cele mai strategice și duplicitare arme NATO pentru destabilizarea regimurilor progresiste ale oponenților în ultimele două decenii. *„Cel mai periculos scenariu ar fi, în mod potențial, o mare coaliție între China, Rusia și, probabil, Iran, o coaliție «anti-hegemonică» unită nu prin ideologie, ci prin nemulțumiri complementare… evitarea acestei situații neprevăzute va necesita demonstrarea simultană a abilităților geostrategice ale SUA pe perimetrele vestice, estice și sudice ale Eurasiei și Ucrainei"* (Zbigniew Brzeziński, consilier al lui Obama).

Ucraina și Rusia sunt strâns legate din punct de vedere economic, social și cultural, în special în partea de est a țării, încât sunt aproape imposibil de distins una de cealaltă. Majoritatea conductelor de gaze naturale ale Rusiei din Siberia de Vest trec prin Ucraina în drumul ei spre Germania, Franța și alte state vest-europene. Din punct de vedere strategic militar, o Ucrainăneutră în NATO ar reprezenta o lovitură fatală în materie de securitate pentru Rusia. În era armelor nucleare avansate și a apărării antirachetă a SUA, exact asta își doreau Pentagonul beligerant și administrațiile de la Reagan la Biden.

Modelul distinct al revoluțiilor colorate sponsorizate de Washington de după anul 2000 a avut în mod clar ca scop izolarea Rusiei și, în cele din urmă, tăierea liniei sale economice vitale, rețelele de conducte care transportau rezervele uriașe de petrol și gaze naturale ale Rusiei din Munții Ural și Siberia către Europa de Vest și Eurasia, direct prin Ucraina. Conductele rusești eurasiatice nu au fost singurul obiectiv de zădărnicire al imperiului american în curs de dizolvare, ci și conducta Nordstream, care merge direct spre Germania.

„Astăzi asistăm la o utilizare aproape necontrolată a forței, a forței militare în relațiile internaționale, o forță care aruncă lumea într-un abis de conflicte permanente. Drept urmare, nu avem suficientă forță pentru a găsi o soluție cuprinzătoare la niciunul dintre aceste conflicte. Găsirea unei soluții politice devine imposibilă. […] Observăm un dispreț din ce în ce mai mare față de principiile fundamentale ale dreptului internațional, iar normele juridice independente se apropie, de fapt, din ce în ce mai mult de sistemul juridic al unui stat. Un stat, desigur, în primul rând Statele Unite, și-a depășit granițele naționale în toate modurile. Acest lucru este vizibil în politicile economice, politice, culturale și educaționale pe care le impune altor națiuni. Ei bine, cine ar vrea asta? Cine este mulțumit de asta?" (Vladimir Putin la Conferința de la München privind Securitatea, 10 februarie 2007).

Statele Unite aveau opțiunea de a desființa treptat NATO, așa cum Rusia dizolvase Pactul de la Varșovia, și de a promova un climat de cooperare economică reciprocă care ar putea transforma Eurasia într-una dintre cele mai prospere și înfloritoare zone economice din lume. Însă Washingtonul a ales o altă cale de a gestiona sfârșitul Războiului Rece. Calea aleasă putea fi înțeleasă doar prin abdicarea lașă a datoriei morale, prin logica interioară nebunească a agendei sale hegemonice globale și geopolitice. Singura superputere rămasă și maleficul leviatan al Pentagonului au ales secretul, înșelăciunea, minciunile și războaiele pentru a încerca

să controleze Inima Eurasiei, singurul său potențial rival ca regiune economică, prin forță militară. *„Dacă poporul american va afla vreodată ce am făcut, ne vor fugări pe stradă și ne vor linșa”* (George H.W. Bush,

și brutală a Irakului” (George Bush, care a lansat invazia Irakului în 2003 pe baza unor pretexte false, ucigând milioane de oameni, o „lapsus freudian” denunță „invazia Irakului” – nu a Ucrainei, în timpul unui discurs la Dallas, miercuri, 17 mai 2022).

Aceștia sunt oamenii familiei criminale Bush și cohortele lor malefice tiranice, care au impus Legea Patriotică și reînnoirea acesteia, suspendarea habeas corpus-ului, practica „predărilor extraordinare”, practica interceptării fără mandat a cetățenilor americani și refuzul de a asigura alegeri libere și corecte, cu numărare verificabilă a voturilor. Toate acestea fac parte din pachetul lor totalitar și fascist. Motivul din spatele acestor măsuri, precum schema de integrare a proprietății verticale din pandemia de Covid, nu este combaterea terorismului, vindecarea bolilor virale sau consolidarea securității naționale. Este de a prelua și menține controlul intern. Tirania declinului nostru politic și economic a avut loc din cauza unei campanii corporative pentru o dereglementare masivă, a abrogării legilor antitrust, a transformării radicale a țării dintr-o economie manufacturieră într-o economie de consum și a adoptării inițiativei Citizens United în 2010, care a legalizat în mod criminal mita corporativă.

Franklin Delano Roosevelt a prevăzut acest pericol. El a trimis un mesaj Congresului pe 29 aprilie 1938, intitulat „Recomandări către Congres pentru reducerea monopolurilor și a concentrării puterii economice”. El a scris: *„Primul adevăr este că libertatea democrației nu este sigură dacă poporul tolerează creșterea puterii până la punctul în care aceasta devine mai puternică decât statul democratic însuși. Aceasta, în esență, este fascism – proprietatea asupra guvernului de către un individ, un grup sau orice altă parte privată care o controlează. Al doilea adevăr este că libertatea unei democrații nu este sigură dacă sistemul său de afaceri nu oferă locuri de muncă și nu produce și distribuie bunuri într-un mod care să susțină un nivel de trai acceptabil”.*

Romancierul rus Vasili Grossman a scris despre puterea de a lupta împotriva tiraniei răului în capodopera sa „Viață și soartă”: *„Am văzut că nu omul este neputincios în lupta împotriva răului, ci puterea răului este neputincioasă în lupta împotriva omului. Neputința bunătății, a bunătății fără sens, este secretul nemuririi sale. Nu poate fi niciodată învinsă. Cu cât pare mai stupidă, mai lipsită de sens, mai neajutorată, cu atât este mai vastă. Răul este neputincios în fața lui. Profeții, învățătorii religioși, reformatorii, liderii sociali și politici sunt neputincioși în fața lui. Această iubire mută, oarbă este sensul omului”.*

Istoria omenirii nu este bătălia binelui care se luptă să învingă răul. Este o bătălie dusă de o mare „tiranie” a răului care se luptă să zdrobească un mic sâmbure de bunătate umană. Dar dacă ceea ce este uman în ființele umane nu a fost distrus nici măcar acum, atunci răul nu va învinge niciodată. Iubirea se va ridica constant pentru a reaminti unei societăți rătăcite ce este real și ce este tirania malefică. Iubirea va dăinui dincolo de întunericul crizei noastre americane.

Autor: T.D.Duff

Sursa: https://www.art-emis.ro/istorie/tirania-modelul-american-pentru-democratie

Despre autor